

frænke mig til et langt snevrere Omraade, end jeg vilde have gjort eller have anseet for min Pligt at gjøre, dersom Justitsministeren ikke havde ligesom udtalt det Dvske, at den detaillerede Forhandling maatte udsættes, i alt Fald indtil den var forberedt ved Behandling i en snevrere Forsamling. Smidlerid troer jeg dog at burde gjøre opmærksom paa, at det, som det ogsaa fremgaaer af Justitsministerens Udtalelser, i Grunden er første Gang, siden Grundloven er givet, at Rigsdagen har været kaldet til at udtale sig om disse Forhold, og at det vel altsaa paa ingen Maade kan siges at være for tidligt, dersom der nu, da der fordres et saadant Samtykke fra dens Side til et finantsielt Tilskud, — som vel at mærke ikke skal gives gennem Finantsloven for et enkelt Aar eller, saaledes som Regjeringen jo selv under alle Sagens tidligere Behandlinger har forudsat, for et vist snevrere begrænset Aaremaal — foreslaa os et Lovudkast om Islands Forfatning, hvad der kunde have været Tilfældet, dersom der ikke var indtraadt en Forandring i det, der oprindeligt — det tør jeg nok sige — har været alle Parteris Tanke, nemlig, at den hele statsrettlige Ordning paa ingen Maade skulde overlades til Justitsministeren, thi her tør jeg ikke engang sige Regjeringen, da det er bekendt nok, at det væsentlig er den enkelte Minister, til hvem disse Sager ere henlagte, der har staaet for deres Behandling i Samraad med Isklænderne. Der foreligger os nu ganske vist paa en Maade et Forsatningsudkast, men et saadant, som jeg paa ingen Maade hverken directe eller indirecte kan give min Billigelse. At gaae saa dybt ind i Sagen, som jeg ellers vilde ansee det for min Pligt at gjøre, finder jeg i Dieblisset efter Justitsministerens Udtalelse unødvendigt, idet han bestemt har udtalt, at Forsatningsudkastet paa ingen Maade stemmer med hans Overbevisning om, hvad der i saa Henseende er det Rette, men jeg skal dog fremhæve, at, uagtet det Althinget forelagte Forsatningsudkast kun er forelagt her omtrent paa samme Maade som i sin Tid, paa Grund af politiske Forhold, som vi ikke

vare Herrer over, Fællesforfatningen, nemlig som Beretning, blot til Efterretning, synes der dog at være Grund for os til at komme ind derpaa, efter som det rimeligvis vil være den eneste og sidste Gang, vi kunne udtale os derom, dersom man ikke vil gribe til den fortvivlede Udvei, som jeg tvøvrigt for mit Vedkommende aldrig vilde betænke mig paa at gribe til, nemlig at forkaste det Hele, naar vort Samtykke i sin Tid bliver begjært; thi have vi engang givet vort Samtykke til at binde os for al Eviighed til et Bidrag, især et Bidrag af en saadan Størrelse som det, her er Tale om, til Isklænderne, overladende til dem at raade derover paa hvilken Maade de vilde, kan jeg ikke skjønne rettere end, at Danmark derved virkelig var blevet et Skattelands, at vi stode under Island, saaledes at Island havde Raadighed over Midlerne, og vi kun havde den Ret, man ellers pleier at indrømme erobrede Lande, nemlig Retten til at besørge Fordelingen af de Udgifter, over hvilke en anden Magt raader. Dertil vilde jeg aldrig i Verden give mit Samtykke. Jeg troer ogsaa, at den Beskyldning, som den ærede Justitsminister, efter min Opfattelse fuldkommen med Ret, henkastede mod de saa Reservationer, som man foreløbigt har notedes med at indfætte i nærværende Lovudkast, der efter dets egen Forudsætning egentlig er det Eneeste, hvorover vi kunne komme til at votere, at de nemlig indeholde en letsærdig, troer jeg han sagde — jeg husker ikke Udtrykket, men det var omtrent Meningen — (En Stemme: dristig!), naa dristig . . .

Formanden: Letsærdig blev ikke sagt.

Lehmann: Derfor tog jeg ogsaa et Forbehold — altsaa at de indeholdt en dristig Omgang med Grundloven — jeg troer, at denne Beskyldning, der efter min Formening ikke rammer de saa beskedne Reservationer, der af Folkethinget ere indførte for overhovedet at gjøre det muligt at slutte sig til Udkastet, gjælder i allerhøieste Grad det Forsatningsudkast, der allerede har været forelagt Al-